

ETHNOLINGUISTIC CONSIDERATIONS REGARDING FUNERAL CEREMONY IN SLĂNIC PRAHOVA AREA

Andreea Vlășceanu

PhD Student, "Lucian Blaga" University of Sibiu

Abstract: The ceremonial structures family constitute a major component of all Romanian traditional customs, representing the fundamental moments of life: birth, marriage and death. The family habits are primordial in community life, being respected by the tradition of each area. The phenomenon of death is imagined as a passage between two worlds and a new existential state. In the ceremonial structures, the passing of the soul to another state is perceived by sorrow and suffering by those who remain in this world. The role of performing of all traditional ceremonial structures is to ensure the transition and integration of the deceased's soul into the world beyond. In Slănic, the funeral custom is as important as the calendar celebrations for hundreds of years. Respecting these traditions has attributed to the Slănic area the character of the preserved area of traditions, as they have existed since ancient times.

Keywords: funeral, tradition, ritual, Slănic Prahova, custom

Fenomenul morții este conturat de trecerea într-o nouă stare existențială și granița dintre două lumi. În structurile ceremoniale, trecerea sufletului în *altă stare*, este percepută prin jale și suferință de către cei care rămân în această lume.

În zona Slănicului, obiceiurile de înmormântare dăinuie din cele mai vechi timpuri, astfel ceremonialul morții începe încă din timpul agoniei persoanei bolnave. La momentul respectiv este chemat preotul pentru a face „slujba de Maslu”, tocmai pentru a realiza trecerea bolnavului în *noua stare* și pentru a-i ușura chinul. În acest timp, o persoană prezentă la ceremonial este desemnată de către familie să țină lumânarea aprinsă celui ce urmează să moară. Simbolistica lumânării aprinse se regăsește în lumina veșnică, ce trebuie să-l însoțească pe decedat pe calea către *lumea de dincolo*. Persoana bolnavă este de asemenea spovedită și împărtășită de către preot și tot în acest timp i se ascultă și ultimile dorințe care constituie un *testament* nescris lăsat cu *limbă de moarte*, pe care familia va trebui să-l respecte.

După trecerea în neființă a celui decedat, familia desemnează câteva persoane din sat, care se vor ocupa de pregătirea defunctului pentru *marea trecere*. În cazul în care mortul este bărbat, persoanele desemnate vor fi bărbați, iar în caz contrar, femei. Defunctul este spălat și îmbrăcat cu haine noi, apoi este așezat în sicriul care îi va deveni casă veșnică. Sicriul deschis va fi așezat pe o masă într-o cameră, astfel rudele, vecinii și prietenii să-și poată lua rămas bun de la el. Mortul trebuie așezat cu capul spre apus și picioarele spre răsărit, adică spre ușă, fapt ce simbolizează că este gata de plecare. La degetul mic al mâinii drepte al defunctului, se leagă cu un fir roșu o monedă care se numește „paraua mortului” cu care se crede că mortul va plăti cele *șapte vămi de trecere* către *lumea de dincolo*. De asemenea, în sicriu se așază o oglindă, pieptăn, ață, ac, foarfecă și săpunul cu care este scăldat, lucruri folosite de defunctului pe lumea cealaltă. În cultura populară se spune că aceste obiecte îi sunt necesare defunctului în igiena personală în viața de apoi. Pe perna mortului, femeile pun o bentiță făcută din pânză pe care se coase așa numitul „orar” din fire roșii și albastre cusute pe această bentiță șapte cercuri. Bentița va fi așezată pe fruntea defunctului, înainte de a fi coborât în groapă. Aceste șapte cercuri simbolizează zilele care trec de la înmormântare până

la parastasul de nouă zile. (Orar – o împletitură realizată din fire roșii și albastre cusută pe o bucată de pânză lungă de o jumătate de metru).

Un alt ritual care se practică atunci când defunctul este așezat în sicriu este și cel al legăturilor. Prima legătură este realizată la capul mortului cu o pânză albă subțire sub bărbia mortului, pentru a nu i se deschide gura, iar cea de-a doua la picioare, legându-se pentru a sta drepte. Aceste legături de vor desface la finalul slujbei de la biserică. Dacă sunt furate din sicriu, se spune că cel ce le-a luat are puterea de a face farmece, iar defunctul nu-și va găsi liniștea în noua viață. (Subiect investigat: localnic, 87 de ani, loc. Slănic, 15.05.2018.)

Moartea este anunțată în sat prin tragerea lentă a clopotului la biserică, dar și prin așezarea unei pânze negre la casa mortului cu inițialele numelui acestuia. În ziua și seara care urmează, se face priveghiul defunctului. Acest ceremonial constă în adunarea familiei, vecinilor și cunoscuților la căpătâiul mortului și *păzirea* acestuia de spiritele rele. Se spune că, nu este bine ca mortul să fie lăsat singur nicio clipă.

La priveghi se pot performa povești sau glume pe seama celui decedat, pentru a mai descreți frunțile celor în doliu. Se spune că în noaptea priveghiului nu se bocește, dar dimineața în jurul orei cinci, se performează cântecul zorilor. Acest cântec este performat de un grup de femei din sat, menit să pregătească defunctul pentru *marea trecere*.

Zorile apar înaintea Soarelui, anunțând sosirea lui. Simbolul lor este *albirea*, metaforă pe care o vor prelua și folosi oamenii din popor până în zilele noastre. O dată cu apariția lor, pot fi sesizate primele treziri la viață, timide mișcări care generează primul și cel mai izbăvitor bun omenesc: *cântecul*. Acesta se aude din *brădet*, bradul fiind, așa cum spuneam, arborele cosmic în mitologia românească. De la cântecul de leagăn și până la bocet, românul este însoțit de cântec. Își *cântă* bucuriile și amarul, doinește, horește, de la o vreme colindă, întreg universul său spiritual poate căpăta o linie melodică, în funcție de trăirile care îl cutremură la un moment dat. Structura aceasta melodică este la rândul ei o reprezentare a cosmogoniei: copiii sunt zgomotoși, strunele sunt dizarmonice, forțele nu se adună încă într-o colaborare creativă. Compoziția lor dezordonată reprezintă Haosul. (Drăgulescu 2016, 173).

La Slănic, acest *Cântecul Zorilor* s-a păstrat ca în alte zone ale Munteniei și se performează și astăzi:

Zorilor, Zorilor,/ Voi surorilor,/ Voi să nu pripiți/ Să ne năvăliți/ Până și-o găti/ Dalbul de pribeag/ Un cuptor de pâine,/ Altul de mălai,/ Nouă buți de vin,/ Nouă de rachiu/ Și-o văcuță grasă,/ Din cireadă-aleasă,/ Să-i fie de masă./ Zorilor, Zorilor,/ Voi, surorilor,/ Voi să nu pripiți/ Să ne năvăliți/ Până și-o găti/ Dalbul de pribeag/ Turtiță de ceară,/ Fie-i de vedeață,/ Vălușel de pânză,/ Altul de peșchire,/ Fie-i de gătire./ Zorilor, Zorilor,/ Voi, surorilor,/ Voi să nu pripiți/ Să ne năvăliți/ Până și-o găti/ Dalbul de pribeag/ Un car cărător,/ Doi boi trăgători,/ Că e călător/ Dintr-o lume-ntr-alta,/ Dintr-o țară-ntr-alta:/ Din țara cu dor,/ În cea fără dor:/ Din țara cu milă/ În cea fără milă./ Zorilor, Zorilor,/ Voi, surorilor,/ Voi să nu pripiți/ Să ne năvăliți/ Până și-o găti/ Dalbul de pribeag/ Nouă răvășele/ Arse-n cornurele,/ Ca să le trimeată/ Pe la nemurele,/ Să vină și ele./Să vadă ce jele.(Brăiloiu 1936, 2).

Această structură ritual-ceremonială invoca „Zorile” personificate să-și grăbească apariția, în speranța reîntoarcerii celui decedat din drumul mării treceri, pentru a-l readuce în lumea celor vii.

Din punct de vedere lingvistic, acest discurs funebru ilustrează o serie de structuri dialectale, având o componentă care a ieșit din uzul limbajului actual. Propun pentru analiză explicativă doar acele cuvinte care nu se mai păstrează în discursul cotidian actual: cornurele, pribeag, năvăliți, vedeață, peșchire, nemurele, răvășele.

CORNURÉLE s. n. pl. Colțișoare, unghiulețe. *Ț-oi scrie, maică, carte. în tuspatru cornurele Scriu cu lacrimile mele.* JARNÍK-BÎRSEANU, D. 295. (DLR 2010).

PRIBEĂG, -Ă, pribegi, -e, adj. 1. Rătăcitor din loc în loc, care nu este nicăieri statornicit, așezat. *Și de dorul ei lăsat-a doi părinți, și-apoi pribeg Rătăcit-a zi și noapte peste țări.* COȘBUC, P. II 138. *El vede... că tot ce-i mai rămîne să facă e să plece pribeg în lume.* GHEREA, ST. CR. II 175. *Decît catană-n șireag, Mai bine-n codru pribeg.* ALECSANDRI, P. P. 294. *Fig. Ostenit din aripi bate, Ca un vis pribeg, un graur.* GOGA, P. 64. *Și din gură-n gură-acum Umblă doina cea pribegă. Iară azi o chită toți, De răsună țara-ntreagă.* IOSIF, V. 114. *Și nu mă-ntrebi ce plîns nebun Am plîns de-atunci? O, cum s-adun în vorbe-atîta gînd pribeg Și cum să-ncep.* COȘBUC, P. I 284. (Substantivat) *Cei doi pribegi se întorceau pe cărare cu donițele și căldările de apă, fișînd cu opincile prin țărîna aspră.* SADOVEANU, P. M. 272. *De-ar ocoli cu anii pămînturile toate, Să fugă de el însuși nici un pribeg nu poate.* CERNA, P. 69. *Primiți la vatra voastră Să hodinească și pribegul.* IOSIF, PATR. 55. (DLR, Tom IX- P 2010).

NĂVĂLÍ, năvălesc, vb. IV. Intrans. 1. A se repezi asupra cuiva sau undeva cu intenții agresive, dușmănoase, criminale etc. Spec. A se repezi asupra dușmanului sau asupra unui loc deținut de acesta. **2.** A se repezi, a se năpusti undeva, spre ceva, a fugi în grabă la cineva, a da buzna. A intra sau a ieși în grabă (și pe neașteptate, în neorânduială ori în mare cantitate). **3.** A reveni în mare grabă și în mare număr undeva, la cineva; a se îngămădi, a se îmbulzi, a se înghesui. (Despre sânge) A se strînge în cantitate mare (într-un organ sau într-o parte a corpului). – Din sl. **navaljati.** (DLR, Tom VIII- N 2010).

VEDEĂLĂ s. f. (Învechit, în e x p r .) **La (sau în) vedeaală** = așa încât să poată fi văzut, cunoscut; la vedere. *Strînge vraci și înțelepți, strică turnul, o scoate pe fată la vedeaală.* PAMFILE, la CADE. *Am făcut... această îndrăzneală, să scoț acest fel de carte în vedeaală.* ODOBESCU, S. I 301. (DLR, Tom IV- G 2010).

PEȘCHÍR, peșchire, s. n. (Înv. și reg.) 1. Prosop, ștergar; șervet. **2.** Față de masă. – Din tc. **peşkir. 1.** (Turcism învechit) Prosop, ștergar; șervet. *Au luat... una un lighean de aur, alta o cană cu cioc, tot de aur, și a treia un peșchir de mătase.* CARAGIALE, O. III 73. *De are trebuință de cămeșe, de peșchire... [țăranul] cultivă în și cînepă, ține oi și tunde lîna ș-apoi femeia se apucă și toarce, țese și coasă.* IONESCU, D. 494. *Un peșchir învîrgat Peste mare aruncat (Curcubeul).* GOROVEI, C. 123. **2.** Față de masă. *Un peșchir ca hiacintul (= zambila) masa toată o-nvelește.* MACEDONSKI, O. I 104. **3.** Năframă, maramă. *Cum e peșchirul și mundirul, se spune despre o pereche (bărbat și femeie) care se potrivesc bine.* (DLR, Tom IV- G 2010).

NEMURÉLE s. n. pl. (Popular) Diminutiv al lui *n e a m²*; rudă. *Să audă nemurelele de acasă.* ȘEZ. XVIII 175. *Sărmanele nemurele, Unde-s eu și unde-s ele?* SEVASTOS, C. 36. (DLR, Tom VIII-N 2010).

RĂVĂȘÉL, răvășele, s. n. Diminutiv al lui *r ă v a ș*. *Ea, cum ajunse sus, arătă un răvășel ce-i dase Prîslea.* ISPIRESCU, L. 88. *Știa însă să poarte galante răvășele, Ș-a noptilor petreceri frumos să-nchipuiască.* NEGRUZZI, S. II 238. s. n. (Pop.) Scrisoare, bilet. – Din magh. **rovás** „răboj”. (DLR, Tom IX-R 2010).

În ansamblul structurilor ceremoniale funebre, un element important îl constituie bradul funebru, în cazul în care decedatul este tânăr. Fiind semnificantul nunții și al nașterii, bradul în acest context funebru, îndeplinește funcția de protector pentru tânărul decedat, este pomul vieții și în același timp implică mai multe acte rituale: alegerea și tăierea bradului, aducerea bradului, întâmpinarea și împodobirea acestuia, toate implicând cântecul bradului performat de către femei bocitoare din sat.

Variabila bradului ca etnotip, în contexte cultural-tradiționale românești a fost selectat de gândirea imaginativă colectivă, pentru importanța atributelor lui. Permanența frunzelor, a putut genera prin funcția imaginației, simbolismul mitic al regenerării, al eternizării materiei; verticalitatea a sugerat conotațiile cosmologice, de arbore cosmic, de axă a Universului. (Coatu 2005, 151).

În zona Slănicului, se performează o variantă prescurtată a cântecului de brad, regăsită și în culegerea lui Constantin Brăiloiu:

Bradule, bradule,/ Cin' ți-a poruncit/ De mi-ai coborât/ De la loc pietros/ La loc mlăștinos;/ Mi' mi-a poruncit/ Cine-a pribegit,/ Că i-am trebuit./ Vara de umbrat,/ Iarna de scutit/ La mine-a mânat/ Doi voinici din sat/ Cu părul lăsat,/ Cu capu' legat./ Cu roua pe față,/ Cu ceața pe brațe,/ Și ei m-au luat/ Tot din vale-n vale./ Cu cetina-n vale,/ Să le fiu de jale;/ Cu poale lăsate/ A jale de moarte./ Eu, dacă știam,/ Nu mai răsăream;/ Când m-au doborât,/ Pe min' m-au mințit,/ C-au zis că m-or pune/ Zână la fântână./ Călători să-mi vină;/ Dar ei că m-au pus,/ La mijloc de câmp,/ La cap de voinic./ Câinii să-i aud/ A lătra pustiu/ Și-a urla muțiu;/ Și să mai aud/ Cocoșii cântând, / Muieri mimăind/ Și preoți cetind./ Eu, dacă știam, / Nu mai răsăream;/ Eu, de-aș fi știut,/ N-aș mai fi crescut. (Brăiloiu 1936, 5).

După performarea cântecului de brad de către bocitoare, bradul se împodobește la fel ca cel de nuntă cu panglici colorate, colacul așezat la baza bradului, așezarea fiind opusă față de cea a nunții, când se pune în vârf și un ștergar, urmând ca toate aceste obiecte să fie luate de cel care îl va purta în ziua înmormântării. Tânărul decedat, va fi îmbrăcat în costum de ginere sau mireasă, după caz. De asemenea, se vor aduce și lăutari, cu deosebirea că aceștia vor interpreta marșuri funebre, nu cântece de nuntă. După momentul îngropării tânărului, bradul este așezat la mormânt, lângă cruce. Acest obicei se performează și în zilele noastre, păstrându-se datina împodobirii bradului cu panglici colorate. (Subiect investigat: localnic, 76 de ani, loc. Slănic, jud. Prahova, 24.05.2018).

Ziua înmormântării este momentul în care defunctul părăsește casa și familia, mergând pe ultimul drum însoțit de convoiul funerar. *Petrecerea* defunctului de la casa acestuia către biserică și apoi către cimitir este marcată de bocete și practici rituale specifice locului. Preotul citește *stările* numite și *stâlpi* sau *prohoade* la fiecare răscruce de drumuri, ceea ce simbolizează trecerea *vănilor* în *lumea de dincolo*. Prima *stare* se citește de către preot atunci când sicriul este scos din casă. După citirea *stării*, sicriul se scoate pe o pânză albă, simbolizând *puntea* pe care trebuie să o treacă defunctul spre *lumea de dincolo*. Sicriul este așezat pe car mortuar împodobit cu foarte multe flori și fotografia defunctului însoțită de o bucată de pânză neagră. În fața carului mortuar, va merge o persoană ce va purta crucea celui decedat, însemnele bisericești și apoi sunt așezate coșurile cu colaci și colivă ce vor fi împărțite după înmormântare. După citirea fiecărei *stări*, o persoană din familie aruncă peste convoiul funerar monede, acestea fiindu-i de trebuință celui decedat spre a plăti fiecare vamă. Fiecare persoană care va participa la înmormântare, va purta în piept o bucăciță de panglică neagră ce reprezintă doliul pentru cel decedat, dar și ștergare sau prosoape pentru neamuri și apropiații familiei.

Pe parcursul drumului către biserică, bocitoarele, dar și familia performează bocete și cântece funebre în care se vorbește despre viața defunctului, dar în același timp i se dau și sfaturi referitoare la întâlnirea cu alți membrii decedați ai familiei. „Scoală, Ioane, scoală./ Cu ochii privește./ Cu mâna primește./ Că noi am venit./ Că am auzit/ Că ești călător./ Cu roua-n picioare./ Cu ceața-n spinare/ Pe cea lungă cale./ Lungă fără umbră./ Și noi te rugăm./ Cu rugare mare./ Cu strigare tare:/ Seamă tu să-ți iei/ Seama drumului./ Și să nu-mi apuci/ Către mâna stângă./ Că-i calea nătângă./ Cu bivoli arată./ Cu spini semănată./ Și-s tot mese strânse/ Cu făclii stinse./ Dar tu să-mi apuci/ Către mâna dreaptă./ Că-i calea curată./ Cu boi albi arată./ Cu grâu semănată./ Și-s tot mese-ntinse./ Cu făclii aprinse.” (Pop 1999, 190).

„Soțiorul meu iubit/ De ce tu m-ai părăsit/Scoală-te și te trezește/ Și cu lumea tu vorbește. Drăguțul meu de bărbat/ De ce stai tu supărat?/ Ieri râdeai cu noi la masă/ Și astăzi te duci de-acasă./ Pe un drum necunoscut/ Și de nimenea știut.” (Pentru șot/soție) (Subiect investigat: localnic, 76 de ani, loc. Slănic, jud. Prahova, 24.05.2018.).

„Scoală tăticule, scoală/ Scoală-te și ne-i vedea/ Cum plângem noi coala./ Tată pe cine-om striga/ De acum în urma ta./ Ne-ai lăsat cu chin, necaz/ Și cu lacrimi pe obraz./ Ia-ți adio de la noi/ Și nu te uita-napoi/ Și pe mama de-o-ntâlnești/ Multe să îți povestești/ Despre noi că suntem bine/ Și-o să te jelim pe tine/ Și pe tine și pe ea/ Câte viață om avea” (Pentru tată/mamă)” (Subiect investigat: localnic, 81 de ani, loc. Slănic, jud. Prahova, 24.05.2018.).

Comparativ cu cântecele ceremoniale funebre, bocetele au o distribuție relativ liberă în derularea scenariului ceremonial funebru, având și sub aspect structural un caracter pronunțat improvizatoric.

Textele lirice performate sunt structurate în secvențe discursive care invocă decedatul în încercarea de a stabili un contact între cele două lumi.

Bocirea constituie atât un act ceremonial îndătinat, obligatoriu prin presiunea codului tradițional, cât și o manifestare spontană și intimă, o modalitate catarctică necesară pentru comunitatea îndurerată. (Brăiloiu 1936, 195).

După slujba din biserică, cortegiul funerar se îndreaptă către cimitir la locul unde va fi înhumat decedatul. Aici se performează alte obiceiuri pentru sufletul celui decedat: peste groapa în care urmează să fie coborât sicriul, se așază aceeași pânză albă care s-a folosit și la scoaterea din casă a decedatului. Sicriul este pus pe marginea gropii, pentru ca familia și cei apropiați să-și ia rămas bun de la defunct. Aceștia trec prin fața sicriului, îi sărută mâna și icoana din sicriu, lăsând fiecare câte o monedă, pentru ca decedatul să aibă pentru trecerea *vămilor*. După ce și-au luat rămas bun de la defunct, una dintre femei va da de pomană o găină, o farfurie cu mâncare însoțită de un colac și lumânare, celei care va tămâia și va căra apă timp de șase săptămâni. După aceea, preotul stropește cu ulei și vin trupul decedatului pentru purificare, iar sicriul este acoperit și coborât în groapă. Apoi, fiecare membru al familiei, ia câte o bucată de pământ și o aruncă în groapă peste sicriu.

După înhumarea mortului are loc *parastasul de țărână* de la casa decedatului. Toți cei care au luat parte la înmormântare sunt poftiți la masă, unde se servesc bucate tradiționale: sarmale, orez cu friptură, cozonac și colivă. Înainte de a se așeza la masă, preotul sfințește bucatele care vor fi date de pomană, iar mesenii vor închina un pahar, având grijă ca înainte de a bea să se verse două-trei picături de vin pe pământ, cu zicala: „Dumnezeu să-l ierte!”.

Persoana care este desemnată de familie să aibă grijă de mormântul celui decedat, va merge în fiecare dimineață și va tămâia mormântul, apoi va căra apă la două familii care vor primi de pomană la parastasul de trei săptămâni și la cel de patruzeci de zile.

La parastasul de trei săptămâni, familia va da de pomană pe lângă mâncare și hainele decedatului spălate și călțate. Parastasul de patruzeci de zile este unul mai special, deoarece se spune că acum sufletul părăsește casa unde a locuit și trece cu adevărat în *lumea de dincolo*. Se organizează o masă la care vor fi invitați pe lângă rude și vecini, prieteni apropiați și cunoscuți. De această dată, pomană va consta într-un set de haine noi, dar și câteva lucruri de trebuință în casă: găleți, o pătură și alte lucruri necesare în gospodărie. Tot acum doliul de la casă se dă jos și este încredințat femeii care a cărat apă și a tămâiat mormântul timp de șase săptămâni.

Ultimul parastas care se face este parastasul de un an, când familia va invita acasă rude și vecini. La acest parastas, se va da de pomană unei familii sărace din sat un pat, o masă, două perne, o plapumă, dar și bucate tradiționale. Odată împlinit anul, familia iese din doliu, dar amintirea celui decedat va rămâne puternică în sufletul acesteia.

De acum înainte, defunctul va fi pomenit în fiecare an la toate marile sărbători, dar și în zilele când se face pomenirea morților cum ar fi: *Moșii de iarnă și Moșii de vară*. (Subiect investigat: localnic, 78 de ani, loc. Slănic, 9 noiembrie 2015).

În spațiul etnocultural românesc, repertoriul funerar a fost încadrat, în montura ritului aferent, de către cercetători din diverse arii disciplinare, care au avut în vedere structura ternară a ceremonialului funebru propriu-zis. Repertoriul funebru aparține contextului

ceremonial, stabilindu-se un întreg sistem de relații între poezie și celelalte componente ale ritualului. Variantele de bocete și cântece ritual-ceremoniale funebre, modalități de a reacționa în fața morții, transmit mesajul despărțirii de cei apropiați, redau tensiunea, durerea și plânsul în forma ritualizată a unor secvențe ritmice, susținute de structuri verbale complexe și gesturi specifice.¹ (www.memoria-ethnologica.ro, ultima accesare 4.05.2018).

Concluzii

Mediul urban actual, cu toate elementele sale, atribuie arealului Slănic statutul de oraș, un mediu care își regăsește rădăcinile în cel rural, acel ruurban care caracterizează întreg arealul și îl plasează printre zonele importante ale Prahovei.

Comunitatea umană își desfășoară activitatea socială prin respectarea mecanismelor construite din vechime. Viața socială tradițională impune locuitorilor satului românesc un tipar strict de respectarea cutumelor și contribuie totodată la realizarea lor.

Obiceiurile și tradițiile sunt manifestări folclorice care sunt într-o relație de interdependență cu viața omului. Ele încifrează stări profunde în relație cu omul, cu natura, cu orânduirea vieții.

Luând în considerare aceste conexiuni din realitatea socioculturală supusă sferei de cercetare în demersul practic aplicativ din arealul Slănic Prahova, am identificat elemente specifice culturii populare tradiționale care vor rămâne veșnic reprezentative pentru societatea actuală, contemporană.

În ansamblul său, studiul are în vedere culegerea informațiilor semnificative, prelucrarea și analizarea datelor și elementelor referitoare la performarea structurilor ritual-ceremoniale funebre din arealul Slănic Prahova.

În demersul practic-aplicativ al cercetării obiceiurilor de înmormântare din arealul Slănic Prahova voi avea ca punct de reper o serie de obiective: identificarea specificului cultural local, cercetarea tradițiilor, datinilor, obiceiurilor și practicilor sociale, valorificarea creației populare autentice din perspectiva evitării denaturării și perimării acesteia, identificarea curentelor europene/regionale în conservarea și transmiterea tradițiilor populare din acest areal. Implementarea acestor obiective am fost realizată prin metode și tehnici care vor permite descifrarea esenței, importanței sociale, a modalităților de formare și transmitere a obiceiului funebru: metoda anchetei, metoda observării, metoda brainstorming, tehnica Swot, jurnalul de teren, etc., alegerea lor fiind în strânsă legătură cu scopul cercetării.

Prin urmare, scopul lucrării de cercetare cu numele „Considerații etnolingvistice asupra poeziei ceremonialului funebru în Slănic Prahova” este acela de a face cunoscut obiceiul popular românesc de înmormântare din Slănic Prahova. Valorificarea și integrarea acestor cutume în cadrul social actual va avea ca finalitate o îmbinare a unei multiple abordări din punct de vedere etnolingvistic, sociologic, etnologic, folcloristic, etnografic și antropologic. Prin această cercetare îmi doresc să conturez o viziune asupra păstrării unor obiceiuri vechi transpuse în modernitate și examinarea raporturilor dintre comunitate, cultură și limbă, cea care organizează universul într-o anumită specificitate regională și o viziune

¹www.memoria-ethnologica.ro, ultima accesare 4.05.2018. Loredana Maria, Alin Grozoiu, Cântecul ritual funerar – expresivitate și semnificații simbolice, Articol dedicat aniversării a 150 de ani de la înființarea Academiei Române. Articolul face parte din proiectul de cercetare Poezia funerară din Oltenia inclus în programul de cercetare al Institutului de Cercetări Socio-Umane „C. S. Nicolăescu-Plopșor”, Craiova: „Dezvoltarea economico-socială, politică și culturală a Olteniei istorice, condiția integrării în comunitatea euroregiunilor”. Comunicare susținută la Colocviile Brăiloiu, organizate de Institutului de Etnografie și Folclor „Constantin Brăiloiu” București, ediția a IX-a 22-23 octombrie 2015.

proprie asupra lumii. Amprenta modernității va impune mereu noi tipare, dar un nucleu al identității naționale se va păstra întotdeauna și peste generații.

BIBLIOGRAPHY

- Brăiloiu, C. 1936. *Ale mortului, din Gorj*. București. Editura Academiei Române.
- Coatu, N. 2005. *Folclorul literar românesc-Obiceiuri tradiționale poezia ceremonială*-. Ploiești: Editura Universității.
- DLR, Tom IV, G. 2010. București: Editura Academiei Romane.
- DLR, Tom VIII, -N. 2010. București: Editura Academiei Romane.
- DLR, Tom IX, -P, 2010. București: Editura Academiei Romane.
- DLR, Tom X, -R, 2010. București: Editura Academiei Romane.
- Drăgulescu, R. 2016. *George Coșbuc- Lumile Limbajului*, Sibiu: Editura Universității „Lucian Blaga”
- Pop, M. 1999. *Obiceiuri tradiționale românești*. București: Editura Univers.

WEBOGRAFIE

www.memoria-ethnologica.ro, ultima accesare 4.05.2018.